

24. Scheidslijnen

Ik loop over het strand bij een ondergaande zon. Kleurschakeringen van zand, stenen en verweerde boomstronken geven het decor een unieke glans. In de verte zie ik ons tentje staan. Eenzaam. Op een romantische plek. Direct aan het water met een eersteklas uitzicht. Straks zal er een knapperig kampvuurtje zijn. De zon zal trots en gloedvol ondergaan boven het vuur. Morgenochtend zal ze plagerig flirten met de tent en de verkoelde houtresten. Het eiland Lopez, voor de kust bij Seattle, is idyllisch, op het ongelooflijke af. Terwijl ik loop, komen er beelden van onze reis boven. Tegenstellingen dringen met terugwerkende kracht tot me door.

Aan de voet van de Cascade Mountains, Washington State, fietsten we door een sluier van regen. Ineens was daar Skagit Valley Casino Resort, een typische plek in de vaart der volkeren. Het was een indianenreservaat dat dankzij een gokvergunning kon overleven. Klanten kwamen hun geluk beproeven, ellende vergeten of in vertwijfeling hun leven vergokken. Achter de aantrekkingskracht van weelde ging leed verborgen. Het was een verwarrende wereld, intrigerend ook.

Door de aanhoudende regen waren we druiptnat en verkleumd. Het hotel lonkte.

‘Alstublieft, uw sleutel.’ De receptioniste overhandigde me met een plechtig gebaar de kamersleutel met daaraan een plompe rechthoek, een ijzeren blok.

‘Is hier een plek waar we onze fietsen kunnen stallen?’ vroeg ik, terwijl ik het ijzer betastte. Er viel een stilte. De vrouw keek me verbaasd aan. Het was alsof ze toen pas zag dat wij niet tot haar standaard clientèle behoorden, dat we uit de toon vielen met onze regenpakken en natte haren. ‘Stallen?’

‘Ja, de fietsen, in een schuurtje, kelder of onder een afdak. *Any shelter will do.*’

‘Moeten ze in een stalling?’ Haar blik verried dat ze zo’n vraag nog niet eerder had gehad. Ze schakelde snel. ‘Wilt u ze niet liever meenemen naar uw kamer?’

Nu was het mijn beurt verbaasd te zijn. ‘Naar de kamer?’ Buiten stonden natte en vieze fietsen. In de luxe lobby blonken witte marmeren tegels. Even verderop in de gang lag een lichtgekleurd hoogpolig tapijt. Een chique welkom, met zorg uitgekozen. Alles was brandschoon en keurig onderhouden.

We voelden ons niet op ons gemak bij de vanzelfsprekendheid waarmee het aanbod gedaan werd, maar de receptioniste was al weer met andere zaken bezig. Daar gingen we, fietsen aan de hand, op zoek naar de kamer. Een modderspoor verried een optocht naar de tweede verdieping. ‘*Hello, how are you today?*’ Vriendelijke, standaard begroetingen vielen ons onderweg ten deel. Het leek alsof niemand vreemd opkeek van onze uitmonstering. Alsof zwaarbepakte fietsen in de lift de norm waren. Alsof beslijkte fietsen, druppende bagage en doorweekte berijders op hoogpolig tapijt een alledaags tafereel vormden. Het tapijt van de kamer kreunde even, gaf zich toen over. De souplesse van geplet worden en weer opveren. Bij nadere inspectie bleek het dikke blok dat aan de kamersleutel hing een uit de kluiten gewassen ijzeren credit card te zijn.

Er volgde een lastig te nemen hindernis. De Cascade Mountains worden niet voor niets Alpen genoemd. Een prachtige en ruige scheiding tussen oost en west.

De camping in het oosten deelden we met een man en een vrouw die samen met hun herdershond in een caravan woonden. De man deed zijn verhaal. ‘We moesten ons huis uit en nu wonen we permanent hier. Vorige maand brak er brand uit in de caravan. Gelukkig blafte de hond op tijd. Anders hadden we geen dak meer boven ons hoofd gehad. Mijn

vrouw is nierpatiënt. De medicijnen en de bezoeken aan het ziekenhuis zijn niet te betalen. We zijn afhankelijk. Van *charity*, van de kerk, van voedselbanken en van de campingeigenaar die ons bijna gratis laat wonen. Hoe het in de winter moet weten we niet.' Ook zijn laatste opmerking maakte indruk. 'Ik ga nu naar het dorp, kijken of ik kan helpen bij het klaarzetten van de spullen van de voedselbank.' Waardigheid, doorzettingsvermogen en gemeenschapszin, nodig om te overleven.

Verderop op onze route bleek alles te koop: inboedel, werktuigen, vervallen huizen en armoedige *trailers*. Op schrale percelen stonden verweerde en vergane borden, van meerdere makelaars. Ze zorgden voor een troosteloos onthaal. Hier was armoede, neergang en aftakeling. Droog betekende droogte. Hier was niets te kiezen, behalve leven bij de dag en acceptatie van het onverbidelijke.

Aan de andere kant van de bergen, in het westen van Washington State, werden we ondergedompeld in een andere wereld. '*Your tent is so small*, hoe kunnen jullie daarin slapen? *How does it work?* Nemen jullie echt alles op de fiets mee?' Het was de wereld van de *gated communities*, van veilige en luxe gemeenschapszin. Welgestelde pensionado's en andere levensgenieters tuurden vanachter de omheining naar het water of elkaar. Ze speelden golf in Paradise Bay, bij een zeebriesje. Op prominente borden stonden de *communities* aanbevolen. Een eigen zwembad, eigen fysiotherapeut, eigen orthopeed. Verzorging met weelde omringd, een overvloed aan keuze. De focus lag op onbekommerd genieten, terwijl de bewaking voor veiligheid zorgde. De realiteit lag ook hier vervat in het symbolische gewicht van een credit card.

Nu zijn we aan het *island hoppen*. We bezoeken enkele eilanden voor de kust, zoals Fidalgo, San Juan en nu Lopez Island. De eilanden tonen hun eigenheid. Lopez blijkt een paradijselijke oord, waar huizen pal aan het water staan en waar een luxe en alternatieve levensstijl naadloos samengaan. Fietsers komen en gaan, ze rijden in een dag het eiland rond. De verleiding komt van idyllische vergezichten, van organische producten die in stalletjes langs de weg verkocht worden en van aantrekkelijke espresso- en delicatessenzaken. Op lokale kunstmarkten nemen artistieke heren met buiken, baarden, lange haren en trendy petten een prominente plaats in. Ook de brievenbussen zijn blikvangers. De huizen hier hebben een ludieke brievenbus die op een speelse manier verwijst naar de locatie of de eigenaars. Lopez ademt bewustzijn, creativiteit en lichtvoetigheid.

Slenterend over het strand en spelend met mijn herinneringen aan deze reis, krijgt de natuur een hoofdrol toebedeeld. Ik zie de bergen als scheidslijnen. De ruige toppen scheiden arm en rijk, de majestueuze pieken vormen de kloof tussen misère en comfort. De wereld van heet en heftig, en de wereld van matig en mild, worden letterlijk gesplitst door torenhoge barrières. Tegelijkertijd zijn de bergen een symbool van veerkracht. Ik zie Mount St Helen weer voor me, een vulkaan met een verleden. Ooit was er die verwoestende uitbarsting waarna alles onder as bedekt werd. Donker en dood waren de kleuren. Nu is het een plaatje, waarin heldere vergezichten in alle tinten groen, domineren. De berg is doorgegaan, net als het leven zelf. Een niet te stuiten elan.

Op Lopez domineert de zee. Een scheiding, net als de bergen. Een scheiding die bijzondere plekken, eigenheden en tegenstellingen verbindt, en het schakelen tussen contrasten

mogelijk maakt. Het water als smeerolie voor de geest.

Gedachten spoelen in golven over me heen, ze overvallen me en worden abrupt weer weggevoerd. Het voelt goed om ze te laten gaan, er afstand van te nemen. Het scheidt ruimte voor een nieuw perspectief.

Ik sta stil en tuur in de verte. Het strand, de golven en de zon weten mijn aandacht te pakken. De uitnodigende realiteit van het moment. Het is tijd terug te keren naar de tent, tijd om te keuvelen bij een knapperig kampvuurtje. Een idyllische werkelijkheid wacht.

Fietsen door Washington State.

VS; Washington State: rondrit vanuit Vancouver, via Cascade Mountains, Mount Rainier National Park, Mount St Helens en Seattle; via Whidbey Island, Fidalgo Island, Lopez Island, San Juan Islands en Vancouver Island terug naar Vancouver. 2008.